

El somni d'aquell nen

Nadal... l'Invisible s'ha fet visible, el Verb s'ha fet carn, l'Increat ha aparegut en allò creat, la llum ha brillat a les tenebres.

Per això, aquests dies, tenen sentit els llums, els colors, els regals, les felicitacions, els pessebres, els arbres adornats, els cants, les melodies...

Però el Nadal no es pot reduir només a això.

Aquesta festa cristiana única ha de fer brollar del nostre cor una certesa, una fe sense vacil·lacions, una evidència meridiana: si Déu ha baixat del Cel a la terra per nosaltres, no hi ha dubte que ens estima. I si algú ens estima, és més, si és Déu mateix qui ens estima, tot és més fàcil per a nosaltres a la terra, tot és més comprensible: rere els trets foscos de l'existència es pot reconèixer la seva mà amorosa, un perquè sovint desconegut per a nosaltres, però un perquè d'amor.

Tot és més suportable. I tot està més impregnat de joia, tractant-se ja de joia. Perquè més enllà dels aspectes dolços de la vida, com un bell amor que floreix, el naixement d'un nen o una petita fortuna inesperada, és present la Providència d'un Pare.

Per això tot es fa possible. Si tenim fe i creiem en un Déu que ens estima, qualsevol impossibilitat es pot resoldre, fins i tot la impossibilitat –de vegades tan evident– que aquest bressol nostre, el planeta que ens allotja, visqui en pau.

Sí, tot és possible.

Encara més, si l'Omnipotent ha vingut entre nosaltres, la nostra fe pot anar més lluny. Podem creure que, si ho esperem i ho demanem amb tot el cor, el nostre món s'encamini cap a la unitat: cap a la unió entre les generacions, entre els estaments socials, entre les races, entre els cristians dividits des de fa segles, entre fidels de diferents religions, entre els pobles.

La unitat; en aquests temps es percep a l'ambient un ideal d'unitat.

Hi ha al món molts joves que hi creuen amb la vehemència pròpia de la seva edat i, per assolir aquest objectiu, treballen amb el coratge que els distingeix. Deixem-los somiar i treballar.

Aquest Nen a qui celebrem no va somiar menys. Va venir a la terra perquè tots fossin un, i va donar la vida perquè el seu somni es fes realitat.

Chiara Lubich
Nadal 1985

El sueño de aquel niño

Navidad... el Invisible se ha hecho visible, el Verbo se ha hecho carne, el Increado ha aparecido en lo creado, la luz ha brillado en las tinieblas.

Por ello, en estos días, no carecen de sentido las luces, los colores, los regalos, las felicitaciones, los belenes, los árboles adornados, los cantos, las melodías...

Pero la Navidad no puede reducirse solamente a esto.

Esta fiesta cristiana única tiene que hacer brotar de nuestro corazón una certeza, una fe sin titubeos, una evidencia meridiana: si Dios ha bajado del Cielo a la tierra por nosotros, no hay duda de que nos ama. Y si alguien nos ama, es más, si es dios mismo quien nos ama, todo es más fácil para nosotros en la tierra, todo es más comprensible: tras los rasgos oscuros de la existencia puede reconocerse su mano amorosa, un porqué con frecuencia desconocido para nosotros pero que es un porqué de amor.

Todo es más soportable. Y todo está más impregnado de gozo, si es que de gozo se trata ya. Porque más allá de los aspectos dulces de la vida, como un hermoso amor que florece, el nacimiento de un niño o una pequeña fortuna inesperada, está presente la Providencia de un Padre.

Por lo cual todo se hace posible. Si tenemos fe y creemos en un Dios que nos ama, cualquier imposibilidad puede resolverse, incluso la imposibilidad –a veces tan evidente- de que esta cuna nuestra, el planeta que nos hospeda, viva en paz.

Sí, todo es posible.

Es más, si el Omnipotente ha venido entre nosotros, nuestra fe puede ir más lejos. Podemos creer que, si lo esperamos y lo pedimos con todo el corazón, nuestro mundo se encamine hacia la unidad: hacia la unión entre las generaciones, entre los estamentos sociales, entre las razas, entre los cristianos divididos desde hace siglos, entre fieles de diferentes religiones, entre los pueblos.

La unidad; en estos tiempos flota en el aire un ideal de unidad.

Hay en el mundo muchos jóvenes que creen en él con la vehemencia propia de su edad y, para alcanzar este objetivo, trabajan con la gallardía que les distingue. Dejémosles soñar y trabajar.

Ese Niño al que festejamos no soñó menos. Vino a la tierra para que todos fueran uno, y dio la vida para que su sueño se hiciese realidad.

Chiara Lubich
Navidad 1985